

משהו אנשי

מופע סטודיו של „בת שבע 2”

ניולים מן מחול

שלושה חלקים למופע החדש של הלחקה הניסיונית והלימודית, „בת שבע 2”, ראשיתו — „שיעור ל־דוגמא”, הדגמה של עבודת הרקדן על עצמו. רינה שהם השמיעה מעין פסקול מסביר ומפרש למען שי הרקדנים הצעירים, החל בתר־גילי רצפה וסיים בקפיצות. משום מה לבש שיעור זה רצינות תהומית ועצבות, חכונות שאינן אופייניות לשיעורי מחול.

קיים קושי אובייקטיבי להסביר בקצרה את שיטות העבודה של הרקדנים, במחול, בשל רובי האספקט טים שבאמנותו ובמקצועו. לצערי לא התגברה רינה שהם על קושי זה, וההסברים שלה היו מצד אחד סתמיים — „הפלייה (כפיפת הבר־כיים) הוא מתנה מאלוהים המאפשר לנו לנוע” — ומצד שני מופשטים מכוני להיות מובנים על־ידי קהל של נוער, שלו, דומגני, נועדו. לעומת זאת ניכרה התקדמות ברמת הביצוע של אחרים מן הרקדנים הנמצאים כבר במסגרת „בת שבע 2” למעלה משנה, והדבר בלט ביתר שאת בהשוואה עם תנועתם של ה„ירוקים”.

חלקו המעניין של הערב היה ה־אחרון, שבו הופיעו הרקדנים ב־יציאה „האני באני” — רצף תנועה ותמליל שיצרה התבאית מירי מנ־נופ. ניכר לאחרונה מעין איתוד בין מקצועות הכוריאוגרפיה וה־כיום, שהיו, כמובן, קרובים וסמוך כים מאז ומעולם, והמחיצות בגני־התור ינטשטשו עוד יותר שעה ש־התור לרקדנים לפצות את פיהם ולהשמיע קול.

פרט לרקדנים, השתתפה ביציאה זו גם זמרת (דפנה ערמוני). שירי־הם של מאיר ויזלטיר, יעקב הורו־ביץ, חודר וויס וזמשרורים אחרים שימשו עומד צלילי לרקדנים, ודחף לתנועתם.

אין כאן עלילה או התרחשות דראמאטית קבית ורצופה, אלא אווירה של התרחשויות. הרקדנים הן מעין חוטים השזורים בתוך ריקמה — או ליתר דיוק במעשה־פריגה עדין וצבעוני, ולהצלחת עבודה זו תרמה לא מעט חיה ניר, שהלבישה את הרקדנים בתלבושות סווגות ביד, המכוססות על אותם סוטורסים מוזרים ומחממי־רגליים שרקדנים רגילים לחמם בהם את גפיהם בשעת חורף. צורות שונות ומשונות, יפות ביותר, של תוספות

לביגד הריקוד הבסיסי, ההדוק, העלו בתודעה דמויות של ליצנים, לבוש עתיק ואלגנטי (אך בצורה כאילו חופשית ומרושלת במתכוון).

היה משהו חלומי ויפה במיפג־שים והפרידות, במעשה הקונדס העדינים, כשהמילים, שנתפרדו לפעמים לצלילים בודדים החוזרים על עצמם כחד, עוברים בין רקדן לבתדווגו וחוזר.

מה שבלט במיוחד לטוב הוא ה־שמירה על אישיותם ועצמיותם של המבצעים. לעיתים קרובות נמחק, כאילו, פרצופם האישי של מבצעים צעירים הנכנסים למכשב הטכניקה והרעיונות הכוריאוגרפיים הש־בלע, הליצרה. מירי מגנוס הש־כילה להשתמש בחומר הגופני וה־ריגשי שהוגש לה על־ידי מבצעה.

רקדנית מיליאת־גוף כהרגי ברקדנית בקומיות שלה, ולא נעשה נסיון להסתיר כביכול את ממדי גופה, שאינם גזורים על פי מוסכ־מות הבאלט או המחול המודרני. הדרושות רגליים ארוכות וגוף רזה כשל דוגמנית. ממש כך נוצלו יפה פניו המוכיחים את דיוקנאותיהם ארוכי־הצוואר של מלכי בית האב־כבורג של שי לוי והיוכו, הרומזו כאילו ידוע לו משהו נחמד שאנו, הצופים, עוד לא שמענו על אודו־תיו, ואולי, אם נהיה ילדים טובים, הוא יספר לנו.

לעיתים מנסים כוריאוגרפים לשחק את הצופה בעלילה על־ידי הזמנת מישהו מן הקהל ליטול חלק בתנועה. הפעם נעשה הדבר בצורה פשוטת, וללא ניצול האפשרויות של שיחוף־פעולה כזה. הרקדנים ניגשו לשורה הראשונה של הצופים, בקישוים לקום, ולבצע כמה תנועות ידיים משותפות. הדבר נעשה ב־חצי־פה וללא החלטיות, וזה היה, לדעתי, חלקה החלש של יציאה מיליאת עזנה ויופי שבאווירה. מי אמר שצברים אינם מסוגלים לחוש בדקויות ולפעול במישור של רמ־זים.

חלקו המצעני של המופע הוקדש לעבודת־כבודה כוריאוגרפית של רקדנית ותקה, רות אשל, ושמה „תלומות מדרבירים” — מבנה מחול זה הוא הצורה — א־ב־א, המוכרת כזא, הוא קבוצה של רקדנים הנעים לקולה של רוח (אלקטרונית, מוקלטת, משל משה קולון), והאל־מנטים התנועתיים גוש של אנשים

המביטים בצורה מובלסת ומוגזמת אל האופק, אל השמים, ואלינו, ה־צופים, כשלידם, אך כאילו מבודדת וללא קשר, וזולת לה דמות גב־רית, המוכירה את האישי המחפש מים, המופיעה בקאריקאטורות רבות על הנושא המדברי. זה היה „מוכו”, אבל לא מעניין ביותר, אף כי ניכר שאמיר קולון התפתח מאוד כרקדן, ותנועתו נעשתה מדו־ייקת ומאופסת למרכזו, כפי שצריך להיות. גם קרין פרבר ואורית קינן, שגם אותן כבר פגשנו במופעים קודמים של „בת שבע 2” רכשו בתחון בימתי שלושתם נעשו רק דנים של ממש, מעבר למעמד של „מתלמדים”.

חלקה האמצעי של היצירה בוצע לקול זימרתה המאולתרת של מימי פרנקל, שגנבה את ההצגה. חלקו זה של המחול בנוי על תנועות „פחוסות” למישור אחד של שמאל וימין, כאילו נלקחו מפסלי מצרים העתיקה. למעשה האסוציאציה ה־מתעוררת היא עם יצירתו של ניר זינטיק, אחרי הצהרונים של ה־פאון, שם נעשה לראשונה שימוש בצורת תנועה הזו. למחשבה זו מו־סיף נופך משלו שי לוי, המגנו על חליל־פאן דמויני, ומוליד אחריו את הקבוצה כאילו היה ה, מחלל מ־המלין, והשאר ילדי אותה עיר, שרצתה להיפטר מעכבריה.

את המחול כולו מלווה מוטיב תו־זר של עמוד־שיש, כשני מטר גוב־הו, העובר, מיסטורי ומאיים, מאתו־רי או בין הרקדנים. נד של רוח מדברית? מכל מקום רק ברגע הא־חרון ממש מתערבת רוח זו בנעשה באוספה לתוכה שניים־שלושה מן הרקדנים, אפקט בימותי יפה ומשכ־נע, שבא מאוחר מדי ונעשה רק כלאחר יד. בעצם, מה שהיה „מו־כו”, הראשית והיסוס, לא היה מעניין ביותר, ודווקא המומנטים הרב־משמעיים שבאמצע השרו אווירה וסקרנות.

ללא ספק תפקידה של להקה נס־יונית היא להתנסות, ולנסות יוצ־רים חדשים או צעירים בצעדיהם הראשונים. ודבר זה נעשה, והוא ראי לשבח.

ובמיוחד מהנה לחוות ברקדנים צעירים שלא נשחקו במכשב האגו־איזם האמנותי של הכוריאוגרף, שכל אחד מהם הוא אדם בוכות עצמו בעומדו על הבמה.

גורא מנור